

er sket een Gang. — Dermed tror jeg at have besvaret de Bemærkninger, som hidtil ere rettede til mig.

Ellinger: Det erkendes vist fra alle Sider, at den højtærede Minister ved at fremsætte det Forslag, her foreligger paa Tingets Bord, har vist, hvor overordentlig stor Interesse han nærer for Gennemførelsen af denne Sag. Der er endvidere næppe nogen Meningsforskjel om, at naar Rigsdagens to Afdelinger skulde forlade deres principielle Standpunkter for at vandre hen imod den højtærede Ministers her foreliggende Mæglingsforslag, havde Landstinget den længste og den drøjeste Vej at gaa. Landstinget er imidlertid resolut gaaet den Vej og har set stort paa Sagen. Det har da ogsaa her nede i Tinget høstet Anerkjendelse for denne sin Holdning fra en Side, hvor Landstinget jo ikke er vant til at høste synderlig Anerkjendelse. Naar denne altsaa er kommen og tilmed kommer saa varm og djærv som ved denne Lejlighed, kan man vel sige, at den maa være vel fortjent. Forhandlingen om denne Sag nu her i Tinget har jo i langt højere Grad Karakter at en Førstebehandling, end man efter Sagens Forhistorie skulde antage for rimeligt, det havde været meget naturligere, om den havde haft Karakter af en Sidstebehandling, og det synes jo, som om der særlig fra — ja, hvad skal jeg kalde det i kort Begreb? — agrarisk Side rejses en hel Del Indvendinger mod Loven. Saaledes bekræftes altsaa de Rygter, som gik i Slutningen af sidste Samling om, at der i Virkeligheden for Loven var en Modstand at overvinde, der var langt større end Landstingets Modstand. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig forstaar den Modstand, der rejses fra det arbejdende Landbrugs Side. Det maa jo nemlig erindres, at Landbruget ingenlunde er hjulpet frem derved, at der stadig sker det ene dybere Greb ned i Statskassen end det andet. Det er ikke mange Dage siden, vi her i Tinget med stort Flertal vedtog en Agrarbevilling, til Forsvar for hvilken Ordføreren ikke havde stort andet at sige, end at det i og for sig var galt at give denne Bevilling, men nu ere vi en Gang komne langt frem paa Lastens Vej, og Følgeskabet paa denne Vej er saa stort, at det ikke kan nytte at vende om igjen. Det var vel egentlig ikke Ordene, men det var tydelig Meningen med hans Forsvar for denne Bevilling. Det gælder dog i nok saa høj Grad for de kommende Generationer, at

de sættes i Stand til at tage Arbejdet op. Der er ingen af os, der ved, hvilke Kriser vi komme til at gennemgaa, og ingen ved, under hvor haarde Vilkaar der maa stræbes i Samfundet, og ogsaa da særlig i Landbruget, og da gjælder det om, at der fra første Færd er lagt en forsvarlig Grund. Nu ved jeg vel, at Omfanget af det, hvori der vil blive undervist i Almueskolen efter Vedtagelse af et Forslag som det foreliggende, ikke vil vokse saa synderlig stort, men det er egentlig heller ikke det, der er det særlig vigtige ved Undervisningen, det vigtigste ved Undervisningen er, at det, der skal læres, læres grundigt. Grundighed i Arbejdet udvikler Barnets Evner, og den Grundighed, hvormed man har tilegnet sig en Ting, giver Tryghed, og derved udvikles Lysten til og tilvejebringes Betingelserne for, at man overhovedet ved Selvvirksomhed kan arbejde videre, og paa Grundighed i Almueskoleundervisningen maa det foreliggende Forslag, naar det bliver til Lov, kunne hjælpe. Det maa kunne hjælpe for det første derved, at Lærerne faa et overkommeligt Antal Elever at tumle med og saaledes bedre kunne følge den enkelte Elev. Men Grundigheden vil ogsaa vokse ved den Spændstighed og Iver, der sikkert vil gribe Lærerstandens, naar den stilles under gunstigere økonomiske Vilkaar, end den for Tiden lever under. Nu ere ganske vist Lovens Bestemmelser for en Mængde Medlemmer paa en hel Del Punkter ikke fuldt ud fyldestgørende. Der er her talt om, at Lønningerne endogsaa ere saa høje, at Lærerne kunne blive en Slags Patriciere i Landbostanden. Jeg maa tilstaa, jeg forstaar slet ikke den Betragtning. For mit Vedkommende synes jeg, at Lærarlønningerne paa en Del Punkter uden Skade kunde forhøjes, men derom nytter det ikke at forhandle.

Der er i Virkeligheden foruden Hovedspørgsmaalet kun to Spørgsmaal tilbage, i hvilke Folketinget har haft et særligt Standpunkt, og det er Spørgsmaalet om den saakaldte Konsulentstilling og Spørgsmaalet om de 35,000 Kr. til Friskolerne. Det maa jo dog imidlertid vistnok erkendes, at disse to Spørgsmaal ere rene Smaaating ved Siden af den store Betydning, som Gennemførelsen af Loven vil faa, og det forekommer mig, at kan Landstinget gøre det store Skridt, det har gjort for at komme til Forstaaelse, maa det være let for Folketinget at gøre det Skridt, som her er Tale om. Hvad Konsulenten angaar, har jo den højtærede Minister nylig ud-